

vaný byl tedy v právu, odmítnuv přijati dodávku likérů, které mu žalující firma v důležitém splnění oné objednávky zaslala.

Čís. 3579.

Ke sporu dítěte s manželem jeho matky o oduznutí manželského původu, nemůže jako vedlejší intervenient žalovaného přistoupiti domnělý nemanželský otec.

(Rozh. ze dne 5. března 1924, R I 112/24.)

Ve sporu nezl. Marie H-ové proti Janu H-ovi o oduznutí manželského původu a zrušení legitimace napotomním sňatkem přistoupil v první stolici k žalovanému jako vedlejší intervenient Václav Ž., proti němuž byla již dříve podána žaloba o uznání nemanželského otcovství k Marii H-ové, jež však byla tehdy zamítnuta proto, že Marie H-ová v době podání oné žaloby byla dítětem manželským. Procesní soud první stolice usnesením, pojatým do rozsudku, jímž bylo žalobě vyhověno, připustil vedlejší intervenci Václava Ž-a. Odvolací soud zamítl návrh Václava Ž-a, by připuštěn byl za vedlejšího intervenienta žalované strany. Důvody: Dle §u 17 c. ř. s. může vstoupiti do sporu jako vedlejší intervenient pouze ten, kdo má právní zájem na tom, by strana, k níž přistupuje, ve sporu zvítězila. Nestačí, by měl zájem pouze faktický, nanejvýš hospodářský (materiální) nebo mravní, aniž by byly výsledkem sporu jeho právní poměry ku prospěchu nebo škodě jeho změněny. Dále musí tu právní zájem vedlejšího intervenienta již býti, nesmí záviseti pouze na neurčitých budoucích událostech. Okolnosti, jež Václav Ž. uvádí, neodůvodňují však právo jeho, by vstoupil jako vedlejší intervenient do tohoto sporu; zájem jeho není zájmem právním, nýbrž pouze hospodářským; rozsudek, který ve sporu stran byl vydán, stanoví jen právo mezi stranami, práv a povinností Václava Ž-a se netýká, nemaje zpětné působnosti na právní jeho oblast, ježto samozřejmě nebylo a nemohlo býti jím stanoveno, že Václav Ž. jest nemanželským otcem žalobkyně, nýbrž bude nutno věc rozřešiti teprve zvláštním sporem, ve kterém bude moci Václav Ž. důkazy v odvolání nabízené provésti, pokud se týče dotázkami a návrhy uplatniti. Správnosti onoho náhledu nasvědčuje především rozhodnutí nejvyššího dvoru soudního ze dne 29. dubna 1913 R III 196/13, kde v podobném případě bylo rozhodnuto, že matka dítěte nemá práva ve sporu manžela proti dítěti o popření manželského původu dítěte přistoupiti k tomuto jako vedlejší intervenientka, ano se jedná pouze o právo dítěte, nikoliv o právo matky. Dále jest poukázati na rozhodnutí téhož soudu ze dne 5. července 1910 R II 571/10, uveřejněné v Právniku z roku 1911 str. 232, pak z 22. listopadu 1905 čís. 3225 sbírky. Dále nelze přehlížeti toto: Vedlejší intervenient smí předsevzít pouze procesní úkony v zájmu strany hlavní, ježto právo jeho se pouze na podporu strany obmezuje, a jen, pokud strana jím nebrání. I to, co pro stranu podporovanou je prospěšné, jest pouze tehdy právoplatné, když to není v rozporu s pro-

cesními úkony strany. Není zrovna potřebí, by strana procesním úkonům vedlejšího intervenienta výslovně odporovala, stačí, když vlastním jednáním dává na jevo, že chce něco jiného, nebo když odpor její se podává ze stavu věci. K důkazům, intervenientem nabízeným, které s vlastními procesními úkony strany hlavní (skutkovými tvrzeními, prohlášeními, nabízenými důkazy a pod.) jsou v rozporu, nemá býti soudem přihlíženo. (Srv. Neumannův komentář str. 494 a »Zodpovězení otázek« min. sprav. k ř. s. 19 c. ř. s. bod 1 a 2). Neměl tedy býti Václav Ž. jako vedlejší intervenient strany žalované připuštěn a v ohledu tom důvodné stížnosti žalobkyně bylo vyhověno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovateli nepodařilo se vyvrátiti správné důvody soudu druhé stolice, ze kterých byl návrh na připuštění jeho vedlejší intervence zamítnut. Nelze upříti, že stěžovatel má zájem na tom, aby žalobě nebylo vyhověno, neboť jest pravděpodobno, že bude jinak žalován na uznání nemanželského otcovství, ale tento jeho zájem není zájmem právním. Vyžaduje-li zákon i mimo případy, když rozsudek podle povahy sporného právního poměru, nebo podle zákonného předpisu jest právně účinným také pro právní poměr intervenienta k odpůrci hlavní strany (§ 20 c. ř. s.), by vedlejší intervenient prokázal, že má na vítězství hlavní strany zájem p r á v n í, znamená to, že výsledkem rozepře musí býti nějaké jeho právo, neb jeho právní poměr k odpůrci hlavní strany, dotčeno materielně, způsobem předurčujícím pro případný spor příští. Toho není v případě stěžovatelově. Výrokem, že žalovaný H. není otcem žalobkyně, není ani přímo ani nepřímo vysloveno, kdo jest jejím otcem a že jest jím stěžovatel. Právní poměr stěžovatelův k žalobkyni zůstává výsledkem rozepře nedotčen nejen procesně, nýbrž i hmotně, právě tak jako poměr žalobkyně k neščíslnému počtu jiných mužů, kteréž nyní ona právě tak může žalovati jako stěžovatele. Že se žalobkyni příznivým výsledkem sporu otevře cesta k žalobě proti stěžovateli, dotýká se jeho zájmů, ale nikoliv právního poměru k žalobkyni. Ten bude určen v příštím sporu výrokem soudu na základě skutkových okolností, na něž v této rozepři nebyl a nemohl býti brán zřetel. Výsledek nynějšího sporu nebude míti na spor, proti stěžovateli zamýšlený, vlivu pozitivně předurčujícího, jak se pro připuštění vedlejší intervence vyžaduje. Kdyby i vliv pouze negativní, totiž umožnění žaloby, měl dostačovati, mělo by to za následek, že by řada osob, oprávněných k vedlejší intervenci, vzrostla do nekonečna, což nebylo dojista úmyslem zákonodárcovým.

Čís. 3580.

Do usnesení odvolacího soudu, jímž bylo vzato na vědomí zpětvzetí odvolání, není opravného prostředku.

(Rozh. ze dne 5. března 1924, R I 118/24.)